

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 294/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 1577/2011 a sp. zn. Rvp 1578/2011, zastúpenej Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17 CoE 96/2010-34 z 28. mája 2010 a č. k. 17 CoE 65/2011-50 z 28. februára 2011, č. k. 17 CoE 120/2010-65 z 28. júna 2010 a č. k. 16 CoE 80/2011-79 zo 16. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 1577/2011 a sp. zn. Rvp 1578/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1577/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 28. júna 2011 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 CoE 96/2010-34 z 28. mája 2010 a č. k. 17 CoE 65/2011-50 z 28. februára 2011, č. k. 17 CoE 120/2010-65 z 28. júna 2010 a č. k. 16 CoE 80/2011-79 zo 16. marca 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere uzavretých v priebehu júla 2003 až februára 2005 (ďalej len „zmluva“) poskytla fyzickým osobám úvery v sume 398,33 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1577/2011 v 12 mesačných splátkach a vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1578/2011 v 13 dvojtýždenných splátkach. Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluvách dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, určený v každej zmluve menovite, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Keďže dlžníci neuhradili niekoľko po sebe idúcich splátok, boli 7. novembra 2003 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1578/2011) a 5. júna 2005 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1577/2011) notárom spísané notárske zápisnice, ktoré podpísal v príslušných zmluvách určený splnomocnený zástupca dlžníka.

Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1578/2011 bol 12. februára 2004 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) 12. marca 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 11 Er 241/2004-57 z 9. februára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 17 CoE 120/2010-65 z 28. júna

2010 tak, že prvostupňové uznesenie ako vecne správne potvrdil. Okresný súd uznesením č. k. 11 Er 241/2004-69 z 22. novembra 2010 exekúciu zastavil a rozhodol o trovách exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 16 CoE 80/2011-79 zo 16. marca 2011 tak, že prvostupňové uznesenie ako vecne správne potvrdil.

Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1577/2011 bol 5. októbra 2005 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 21. novembra 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 11 Er 2200/2005-22 z 9. februára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 17 CoE 96/2010-34 z 28. mája 2010 tak, že prvostupňové uznesenie ako vecne správne potvrdil. Okresný súd uznesením č. k. 11 Er 2200/2005-40 z 15. novembra 2010 exekúciu zastavil a rozhodol o trovách exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 17 CoE 65/2011-50 z 28. februára 2011 tak, že prvostupňové uznesenie ako vecne správne potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, „... boli porušené... jeho základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že „tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania... tak, že exekučné konania bez ďalšieho zastavil, porušili právo sťažovateľa vlastníť majetok... v zmysle Protokolu 1 Dohovoru“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1...“

dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu... “ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú

sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. IV. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka v sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovaných ústavnému súdu vyjadruje svoje výhrady proti uzneseniam krajského súdu č. k. 17 CoE 96/2010-34 z 28. mája 2010 a č. k. 17 CoE 65/2011-50 z 28. februára 2011, č. k. 17 CoE 120/2010-65 z 28. júna 2010 a č. k. 16 CoE 80/2011-79 zo 16. marca 2011, ktorými podľa jej názoru došlo k neprípustnému zásahu do jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd potvrdil vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a potvrdil zastavenie už prebiehajúcich exekučných konaní bez toho, aby sa sťažovateľka mala možnosť k tomu vyjadriť, čím súčasne malo dôjsť aj k neprípustnému zásahu do jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže v dôsledku zastavenia exekučného konania malo byť z exekúcie oprávnenej sťažovateľke upreté právo na vrátenie majetku od povinných.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1577/2011 a sp. zn. Rvp 1578/2011 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

Predmetom sťažností je namietané porušenie práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami krajského súdu, ktorými potvrdil uznesenia prvostupňových súdov o zastavení exekúcie v zásade z dôvodu, že exekúciu nemožno vykonať pre vadu exekučného titulu – notárskych zápisníc (spočívajúcu v nedostatku riadneho splnomocnenia predchádzajúceho ich spísaniu).

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 96/2010-34 z 28. mája 2010 a uznesením č. k. 17 CoE 120/2010-65 z 28. júna 2010

Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 96/2010-34 z 28. mája 2010, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 2200/2005-22 z 9. februára 2010; týmto uznesením bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú. Ďalej sa domáha aj vyslovenia porušenia týchto svojich práv aj uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 120/2010-65 z 28. júna 2010, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 241/2004-57 z 9. februára 2010; týmto uznesením bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom

ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo skutočnosti, že uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 2200/2005-22 z 9. februára 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 96/2010-34 z 28. mája 2010 nadobudlo právoplatnosť 20. júla 2010 a uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 241/2004-57 z 9. februára 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 120/2010-65 z 28. júna 2010 nadobudlo právoplatnosť 19. augusta 2010, pričom sťažnosti sťažovateľky boli ústavnému súdu doručené 28. júna 2011, vyplýva, že sťažovateľka podala sťažnosť zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 96/2010-34 z 28. mája 2010 a č. k. 17 CoE 120/2010-65 z 28. júna 2010 pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II.3 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 65/2011-50 z 28. februára 2011 a uznesením č. k. 16 CoE 80/2011-79 zo 16. marca 2011

Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 65/2011-50 z 28. februára 2011, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 2200/2005-40 z 15. novembra 2010; týmto uznesením bola exekúcia zastavená, pričom bolo rozhodnuté aj o trovách exekúcie. Ďalej sa domáha tiež vyslovenia porušenia tohto svojho práva aj uznesením krajského súdu č. k. 16 CoE 80/2011-79 zo 16. marca 2011, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 241/2004-69 z 22. novembra 2010; týmto uznesením bola exekúcia zastavená, pričom bolo rozhodnuté aj o trovách exekúcie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnomu problému nastolenému v sťažnostiach sťažovateľky, ktorý spočíva v tom, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový súd) právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (notárskej zápisnice).

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného je potrebné vyvodit' záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Krajský súd ako súd odvolací napadnutými uzneseniami potvrdil rozhodnutia okresného súdu o zastavení exekučného konania ako vecne správne s poukazom na príslušné ustanovenia Exekučného poriadku.

Krajský súd v uznesení č. k. 17 CoE 65/2011-50 z 28. februára 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu 11 Er 2200/2005-40 z 15. novembra 2010 o zastavení exekúcie a o trovách exekúcie, okrem iného uviedol:

«Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. (v znení zák. č. 384/2008 Z. z., účinného od 15. 10. 2008) a odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že odvolaním napadnutým uznesením okresný súd exekúciu zastavil podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, nakoľko uznesením č. k. 11Er/2200/2005-22 zo dňa 09. 02. 2010 (proti ktorému sa oprávnený odvolal) vyhlásil exekúcie za neprípustnú. Uznesením č. k. 17CoE/96/2010-34 zo dňa 28. 05. 2010 Krajský súd v Banskej Bystrici napadnuté rozhodnutie okresného súdu (ktorým vyhlásil exekúciu za neprípustnú) potvrdil. V odôvodnení uznesenia odvolací súd podrobne rozobral jednotlivé námietky oprávneného, ktoré opakovane oprávnený uviedol aj v odvolaní proti uzneseniu, ktorým okresný súd exekúciu zastavil.

Pokiaľ ide o námietku oprávneného, že okresný súd posudzoval vec, o ktorej už raz právoplatne rozhodol, keď súdnemu exekútorovi vydal poverenie na výkon exekúcie, odvolací súd konštatuje, že vydanie poverenia na vykonanie exekúcie netvorí v zmysle § 159 O. s. p. prekážku veci rozsúdenej. Poverenie na vykonanie exekúcie je len písomný doklad, ktorý oprávňuje konkrétneho súdneho exekútora vykonávať konkrétnu exekúciu. Na základe uvedených skutočností vyhodnotil odvolací súd námietku oprávneného uvedenú v odvolaní, že prvostupňový súd posudzoval vec, o ktorej už raz rozhodol, ako nedôvodnú, rovnako ako považoval za nedôvodnú aj námietku oprávneného, že platnosť predmetného plnomocenstva posúdil notár. JUDr. O. Ď. pri spisovaní notárskej zápisnice, pretože súd nie je právnym názorom notára pri spisovaní notárskej zápisnice viazaný.

V súvislosti s argumentom oprávneného uvedeným v odvolaní odvolací súd uvádza, že okresný súd mohol zistiť deficit materiálnej vykonateľnosti predmetnej notárskej zápisnice už z listín, ktoré predložil oprávnený spolu s návrhom na vykonanie exekúcie, teda v dobe, keď rozhodoval o vydaní poverenia, ale ak sa absolútna neplatnosť právneho úkonu

nepremlčuje, mohol okresný súd zastaviť exekúciu z tohto dôvodu aj s odstupom niekoľkých rokov.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie okresného súdu podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil, pretože sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu, ktorý exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku zastavil, potom, čo ju právoplatným uznesením vyhlásil za neprípustnú.»

Podľa odôvodnenia uznesenia krajského súdu č. k. 16 CoE 80/2011-79 zo 16. marca 2011, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 241/2004-69 z 22. novembra 2010 o zastavení exekúcie a o trovách exekúcie, «*Krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie prejednal viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP postupom podľa § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia pojednávania a podľa ust. § 219 ods. 1 OSP uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.*

Podľa ust. § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa ust. § 57 ods. 1 písm. g) zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Podľa ust. § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu.

Po oboznámení sa s predloženým spisom odvolací súd zistil, že odvolanie oprávneného proti uzneseniu, ktorým bola exekúcia zastavená, sa po obsahovej stránke zhoduje s odvolaním, ktorým oprávnený napadol uznesenie okresného súdu o vyhlásení exekúcie za neprípustnú.

Odvolacími námietkami oprávneného sa tak už zaoberal Krajský súd v Banskej Bystrici v uznesení č. k. 17CoE/120/2010-65 zo dňa 28. 06. 2010 a vypořiadal sa so všetkými dôvodmi vyhlásenia exekúcie za neprípustnú. Keďže uznesenie okresného súdu, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú, nadobudlo účinky právoplatného rozhodnutia dňom 19. 08. 2010, je akákoľvek polemika ohľadom existencie či neexistencie

spôsobilého exekučného titulu nadbytočná, nakoľko táto otázka už bola vyriešená vo vyššie uvedených rozhodnutiach. Okresný súd tak postupoval správne, keď v rámci druhej fázy zastavujúceho konania exekúciu zastavil. ...

V zmysle ust. § 219 ods. 2 OSP, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia a uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.»

Z citovaných časti odôvodnení uznesení krajského súdu okrem iného vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd sa v nich v celom rozsahu stotožnil s právnym záverom okresného súdu vyjadreným v jeho uznesení č. k. 11 Er 2200/2005-40 z 15. novembra 2010 a uznesení č. k. 11 Er 241/2004-69 z 22. novembra 2010, ktorý svoje rozhodnutia v časti výroku týkajúceho sa trov exekúcie založil na § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého „Ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie“, a v časti výroku týkajúceho sa zastavenia exekučného konania na § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, podľa ktorého „exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať“, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd uznesením č. k. 11 Er 2200/2005-22 z 9. februára 2010, ktoré bolo potvrdené uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 96/2010-34 z 28. mája 2010, a uznesením č. k. 11 Er 241/2004-57 z 9. februára 2010, ktoré bolo potvrdené uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 120/2010-65 z 28. júna 2010, vyhlásil exekúciu za neprípustnú.

Jedným z predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Preto je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver krajského súdu vychádzajúci z toho, že ak súd vyhlási exekúciu za neprípustnú, je to dôvod na zastavenie exekučného konania.

Vzhľadom na už uvedené nemožno podľa názoru ústavného súdu ani právne závery krajského súdu vyjadrené v uzneseniach č. k. 17 CoE 65/2011-50 z 28. februára 2011 a č. k. 16 CoE 80/2011-79 zo 16. marca 2011 považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu

príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Exekučného poriadku, ktorý by mohol mať za následok porušenie ústavou garantovaných práv sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania.

V nadväznosti na námietky sťažovateľky ústavný súd poukazuje na § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného je potrebné vyvodit' záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Z toho vyplýva, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z obligatórných dôvodov zastavenia exekúcie je totiž v súlade s už citovaným § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku vyhlásenie exekúcie súdom za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutých uznesení krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Krajský súd podľa názoru ústavného súdu postupoval ústavne súladným spôsobom, keď uznesením č. k. 17 CoE 65/2011-50 z 28. februára 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 2200/2005-40 z 15. novembra 2010 o zastavení exekučného konania z dôvodu, že okresný súd uznesením č. k. 11 Er 2200/2005-22 z 9. februára 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 96/2010-34 z 28. mája 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, a taktiež keď uznesením č. k. 16 CoE 80/2011-79 zo 16. marca 2011 potvrdil

uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 241/2004-69 z 22. novembra 2010 o zastavení exekučného konania z dôvodu, že okresný súd uznesením č. k. 11 Er 241/2004-57 z 9. februára 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 120/2010-65 z 28. júna 2010 tiež vyhlásil exekúciu za neprípustnú.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenia krajského súdu nezasahujú neprípustným spôsobom do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami krajského súdu ústavný súd ďalej konštatuje, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti týkajúcej sa namietania porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.4 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 65/2011-50 z 28. februára 2011 a uznesením č. k. 16 CoE 80/2011-79 zo 16. marca 2011

Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 65/2011-50 z 28. februára 2011, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu 11 Er 2200/2005-40 z 15. novembra 2010; týmto uznesením bola exekúcia zastavená, pričom bolo rozhodnuté aj o trovách exekúcie, ako aj uznesením krajského súdu č. k. 16 CoE 80/2011-79 zo 16. marca 2011, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 241/2004-69 z 22. novembra 2010; týmto uznesením bola exekúcia zastavená, pričom bolo rozhodnuté aj o trovách exekúcie.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravid užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ

rozhodnutí všeobecných soudů a jeho subsumpcia pod příslušné právní normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu dospel k záveru, že z ich odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by nimi mohlo dôjsť k nepripustnému zásahu do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovaných prípadoch ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažností na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažností odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2011